

εταίρων και των τρίτων», προβλέπει ότι μόνον οι εταίροι και οι δανειστές έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν την επιβολή της κυρώσεως, αποκλείοντας έτσι τη δυνατότητα γενικευμένης και ουσιαστικής προστασίας των τρίτων;

- 4) Πρέπει οι ανωτέρω οδηγίες, και ειδικότερα τα άρθρα 44, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης, 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ', και 6 της λεγόμενης πρώτης οδηγίας (68/151), καθώς και το άρθρο 2, παράγραφοι 2, 3 και 4, της λεγόμενης τέταρτης οδηγίας (78/660, όπως συμπληρώθηκε από τις οδηγίες 83/349 και 90/605), να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι οι διατάξεις αυτές απαγορεύουν τη θέσπιση ή διατήρηση σε ισχύ νόμου κράτους μέλους που, σε περίπτωση παραβάσεως των υποχρεώσεων των εταιριών περί δημοσιότητας και πιστής απεικονίσεως της καταστάσεώς τους, οι οποίες επιβάλλονται προς διασφάλιση της προστασίας των «συμφερόντων των εταίρων και των τρίτων», περιλαμβάνει ένα μηχανισμό δώξεως των παραβάσεων και ένα σύστημα επιβολής ποινών που προβαίνουν σε πληθώρα διακρίσεων, προβλέποντας την άσκηση δώξεως κατόπιν υποβολής εγκλήσεως και την επιβολή βαρύτερων και αποτελεσματικότερων ποινών μόνο στην περίπτωση παραβάσεων που προξενούν ζημία στους εταίρους ή στους δανειστές;

(1) ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 80.

(2) ΕΕ ειδ. έκδ. 06/002, σ. 17.

(3) ΕΕ L 193, σ. 1.

(4) ΕΕ L 317, σ. 60.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Verwaltungsgerichtshof (Αυστρία) με διάταξη της 18ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση Georg Dörr και Ibrahim Ünal

(Υπόθεση C-136/03)

(2003/C 135/18)

Με διάταξη της 18ης Μαρτίου 2003 η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 26 Μαρτίου 2003, το Verwaltungsgerichtshof στο πλαίσιο της υποθέσεως Georg Dörr και Ibrahim Ünal που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Έχουν τα άρθρα 8 και 9 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964⁽¹⁾, περί του συντονισμού των ειδικών μέτρων για τη διακίνηση και τη διαμονή αλλοδαπών, τα οποία δικαιολογούνται για λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας, την έννοια ότι η διοικητική αρχή — ανεξάρτητα από το αν υπάρχουν εντός της διοικήσεως περισσότεροι του ενός βαθμοί δικαιοδοσίας — δεν μπορεί να λαμβάνει την απόφαση περί απομακρύνσεως από την εθνική επικράτεια — εκτός επειγουσών περιπτώσεων — χωρίς τη γνώμη της αρμόδιας αρχής (η οποία όμως δεν προβλέπεται στο αυστριακό δίκαιο),

κατά το άρθρο 9, παράγραφος 1, της οδηγίας, αν κατά της αποφάσεώς της επιτρέπεται μόνο η άσκηση προσφυγής ενώπιον του Verwaltungsgerichtshof (του ανώτατου διοικητικού δικαστηρίου) ή του Verfassungsgerichtshof (του Συνταγματικού Δικαστηρίου) υπό τους ακόλουθους περιορισμούς: η προσφυγή δεν έχει εξ ορισμού ανασταλτικό αποτέλεσμα· τα δικαστήρια αυτά δεν μπορούν να ελέγξουν τη σκοπιμότητα της προσβαλλόμενης διοικητικής απόφασης, την οποία μπορούν μόνο να ακυρώσουν· επιπλέον, το μεν ένα δικαστήριο (το Verwaltungsgerichtshof) περιορίζεται, όσον αφορά τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, μόνο στην εξέταση του λογικά βάσιμου, ενώ το άλλο δικαστήριο (το Verfassungsgerichtshof) περιορίζεται επιπλέον στην εξέταση μόνο του ζητήματος αν προσβάλλονται δικαιώματα που προστατεύονται από το Σύνταγμα;

- 2) Ισχύουν οι εγγυήσεις περί έννομης προστασίας, τις οποίες παρέχουν τα άρθρα 8 και 9 της αναφερθείσας στο πρώτο ερώτημα οδηγίας, για τους Τούρκους υπηκόους που βρίσκονται στη νομική κατάσταση που προβλέπουν τα άρθρα 6 και 7 της απόφασης 1/80 του — συσταθέντος με τη Συμφωνία περί δημιουργίας σχέσης σύνδεσης μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας — Συμβουλίου Συνδέσεως της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την ανάπτυξη της Συνδέσεως;

(1) ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 6.

Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-138/03)

(2003/C 135/19)

Η Ιταλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον καθηγητή Umberto Leanza, επικουρούμενο από τους Ivo Maria Braguglia και Antonio Cingolo, avvocati dello Stato, άσκησε στις 27 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την πράξη της 20ής Ιανουαρίου 2003, υπ' αριθ. 100629 (έγγρ. 19), που περιήλθε σε αυτήν στις 21 Ιανουαρίου 2003, με την οποία η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Γενική Διεύθυνση Περιφερειακής Πολιτικής — Περιφερειακές παρεμβάσεις σε Γαλλία, Ελλάδα, Ιταλία, κοινοποίησε την απόφασή της να αφαιρέσει μέρος των ποσών που είχαν ζητηθεί για τις ενισχύσεις στο πλαίσιο του ΠΠΠ «Ερευνα, Τεχνολογική Ανάπτυξη και Κατάρτιση Υψηλού Επιπέδου» 2000-2006· την πράξη της 3ης Μαρτίου 2003, υπ' αριθ. 102627 (έγγρ. 21), με την οποία καθορίζεται το ποσό της εν λόγω αφαιρέσεως· όλες τις συναφείς πράξεις και τις πράξεις επί των οποίων βασίστηκε η εν λόγω απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις εκδόθηκαν χωρίς να έχει προηγηθεί κάποια από τις διαδικασίες εκδόσεως αποφάσεων που προβλέπει περιοριστικά ο εσωτερικός κανονισμός της Επιτροπής, E(2000) 3614, της 29ης Νοεμβρίου 2000. Αυτό συνιστά παράβαση των κανόνων διαδικασίας, η οποία καθιστά ανίσχυρες και άκυρες τις προσβαλλόμενες πράξεις, δεδομένου επίσης του περιεχομένου τους που έχει σημασία προς τα έξω.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι η Επιτροπή εξέδωσε τις προσβαλλόμενες πράξεις κατά πρόδηλη παράβαση του άρθρου 32 του κανονισμού (ΕΚ) 1260/99 ⁽¹⁾ και του κανόνα αριθ. 1, σημεία 1 και 2, του παραρτήματος του κανονισμού (ΕΚ) 1685/2000 της Επιτροπής ⁽²⁾.

Τέλος, υποστηρίζει ότι οι αποφάσεις που εκδόθηκαν με τις προσβαλλόμενες πράξεις είναι παράνομες λόγω ελλιπούς και αντιφατικής αιτιολογήσεως και προσέβαλαν τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη της προσφεύγουσας.

(1) ΕΕ L 161, σ. 1.

(2) ΕΕ L 193, σ. 39.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 27 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-140/03)

(2003/C 135/20)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Μαρία Πατακιά, νομικό σύμβουλο της Νομικής Υπηρεσίας, άσκησε στις 27 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή αιτείται από το Δικαστήριο:

— Η Ελληνική Δημοκρατία, θεσπίζοντας και διατηρώντας σε ισχύ το νόμο αριθ. 971/79, που δεν επιτρέπει σε διπλωματούχο οπτικό ως φυσικό πρόσωπο να εκμεταλλεύεται περι-

σότερα του ενός καταστήματα οπτικών ειδών, η Ελληνική Δημοκρατία περιορίζει τους όρους εγκατάστασης των οπτικών ως φυσικών προσώπων, παραβαίνοντας έτσι το άρθρο 43 ΕΚ.

— θεσπίζοντας και διατηρώντας σε ισχύ το νόμο αριθ. 91/119 και το νόμο αριθ. 2646/98, σύμφωνα με τους οποίους η δυνατότητα ενός νομικού προσώπου να ιδρύσει κατάστημα οπτικών ειδών στην Ελλάδα υπόκειται στους εξής όρους:

— η άδεια ίδρυσης και εκμετάλλευσης του καταστήματος οπτικών ειδών να έχει χορηγηθεί στο όνομα ενός αναγνωρισμένου οπτικού/φυσικού προσώπου, το άτομο που κατέχει την άδεια εκμετάλλευσης του καταστήματος να συμμετέχει με ποσοστό τουλάχιστον 50 % στο εταιρικό κεφάλαιο, καθώς και στα κέρδη και τις ζημίες της εταιρείας, η εταιρεία να έχει τη μορφή ομόρρυθμης ή ετερόρρυθμης εταιρείας,

— ο εν λόγω οπτικός να συμμετέχει το πολύ σε μία ακόμη εταιρεία ιδιοκτήτρια καταστήματος οπτικών ειδών, με την προϋπόθεση ότι η άδεια ίδρυσης και εκμετάλλευσης του καταστήματος οπτικών ειδών είναι στο όνομα άλλου αδειούχου οπτικού,

η Ελληνική Δημοκρατία περιορίσε τους όρους εγκατάστασης των νομικών προσώπων ως οπτικών στην Ελλάδα κατά τρόπο που δεν συνάδει με το άρθρο 43 ΕΚ και παρέβη το άρθρο 48 σε συνδυασμό με το άρθρο 43 ΕΚ με την επιβολή, στα νομικά πρόσωπα, περιορισμών που δεν ισχύουν για τα φυσικά πρόσωπα.

— να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στη δικαστική δαπάνη.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

1. Περιορισμοί στην ελεύθερη εγκατάσταση φυσικών προσώπων.
2. Περιορισμοί στην ελεύθερη εγκατάσταση νομικών προσώπων.
3. Δεν δικαιολογούνται οι προβαλλόμενοι για τους ανωτέρω περιορισμούς λόγοι.